

och vänsken, flögur moders kärslan. Det är
deputat en allmän erfarenhet, att det
man med nöda och arbete förhåller sig
hvar, är alltid kärne och dyrbare, än
det man fått för ingenting. Vi kunna
icke egentligen säga ossaken desto, men
ja är förhållande. Och då Moderen fått
fitt barn med sunda och värde, på att det
ja mycket mera kint, som moders-
kärslan har fått organ i moderslifv.
ty mannen har intet moderslif, och
har därför icke ett modersbarn.

1324. Således glädes sig kvinnan derafver
att en mannfiska blifvit padd till verk-
sen, och för all sin sunda och värde
finnes han sin lyfsvatte betänning i
blatta modersnamnet. Men om
där moders hjertats ämhet flög
genom det flyjiska lidandet, på
bli detta också en anledning till förp-
ningen. ty ju flärne frändskapen
är, desto flärne bli det moraliska
lidandet; d. v. s. ju mera man lifver
personer, desto flärne bli sorgen öfver
dets fall. Modren har verkligen
utgått ett dubbelt lidande för det för-
stående barnet, nemligen först det
lekfulla lidandet för det pådelse
och sedan ett moraliskt lidande för
barnets bratt. Men barnet har ingen-
ting lidit för modren; deremot har
det barnet förorsakat sin moder ett
fränt lidande. Modren är fä-
des en "mans lösa" och försoningen, som
bli en följd af detta lidande, är fädelig
om man modrens (Försonaren) för-
tjenst icke barnet, och förtjensten
beträffar deruti, att man har lidit för
fitt förnedrade barn.

1325. Genom Försoningen blir både Rätt
kärslans kraf och moderskärslans
kraf tillfrids stäldt. Rätts kärslan
kraf var: affky för bratt, och mo-
ders kärslan kraf var: kärlek till
personer. men affky för bratt
det kunde icke lyhöra, på länge
daren lag förhållad i sin färdighet.
Rätts kärslans kraf i organlif-
vet har fått motstående moment
i nervfullt, nemligen "rättve-
lan, som fördrar straff öfver
den brattfärdige. Men en förhär-
dad brattfärdig upväcker intet med
lidande hos en rättvis danna-
re, hvar emot en angenfull
syndare upväcker sympathe-
tiskt, medlidande hos andra.
Och hvar för en upväcker han
medlidande? Utan tvifvel
derför att han är lidande.
Medlidande är der, som tager
del i andras lidande, att detta
medlidande är en "sympathi".
som är allmän i flera

^{är tillräckligt}
Dessutom: ike allenast vissa foglar,
äro äfven hundar och finn kaffnapym
patthi, och detta är allt hvad vi kunna
säga om denna känsla; ty vi veta icke
helt sjelfva grunden till denna sym-
pathi; vi veta endast, att det finns en kän-
sla, som kallas sympathi;

1726. Om en ängstfull fyndare upvä-
cker sympathi hos en afkyld dama.
ne, som ingen annan frändskap
har till brattflingen; än den älmännas;
huru mycket äro sympathi näst
icke den vidande brattflingen up-
värka uti moders hjertat. Och huru
Äreapagens dammar fruktade
att sympathin kunde föra dem i
Rättvisans rätta hand kassande; på
behöfves icke den ömra moderen
frukta för denna sympathi; att
den för henne i Rättvisan utläp-
ning, ty vi se uti den älmännas
sympathetiska känslan ett nytt
drag i Skaparens karaktär; det
är en moraliskt nödvändighet, som
filosofen och Tigern äfven som
Tygharen allra minst känna till.
1727. Det är godt för den äng-
stfulle att veta, att medlidan-
de och förbarmande finnes i för-
ädrakhetat; ty just denna

känsla neutraliserar Rättskänslan
och för Rättvisan dess stränga hand,
så att den icke kan döma, icke kan
straffa. Igenell påstår väl, att Gud vare
örättnis, om han icke benådar, eller
förlåte syndarna, men vilkunna icke
gå så långt i våra tankar på rätt-
visa, utan vi påstå endast, att modren
vore obarmhärtig, om han icke för-
låte sitt ängstfulla barn.

1727. Genom det brattfliga barnet,
äro blifver Rätts känslor, kraf-
(eller Guds stränga Rättfärdighet)
ärofrids stäldt, icke på till förfägen-
des, som skulle brattflingen med sin
ängst kassat bilatt rikteten, eller
utlätti sitt välförtjent straff, så
att han nu har stället på sin fä-
tan den föne att brattflingens bilatt
de upväckte medlidande, tillhade
den förfördelades vrede, och ju-
de Rättvisan förskädd: med den
det verkade på på dammen, att
han icke förmådde döma brattflin-
gen. Så ängstfärdigens gör det till
med försoningen.

1728. Syndadängens verkade ut på
på på brattflingens hjerta, att han
blef Capabel, att emottaga nåden;
ty den obotfärdige, kan icke
försonas, eller emottaga nåden.
Försonaren lärer icke förförä

fig. ty churun. Synskriften fäges: "Vi vords för-
sonade med Gud, den tid vi voro hans fiender,
så måtte detta förfäsa få, att vi å Guds fides
meniske vät skrifvda voro försonade.
Gud var försonad med verlden i det o-
gönbluck, då Kristus ropade: "det är fullt
komnat; i detta ögonblick varst Guds
vrede fullast; men meniskan å sin
fida måtte genom den förg, som är efter
Guds förmä" beredas, att orättfäga nä-
den; hon kan ikke fåga, att hon är
försonad, förr än hon känner, att hon
är försonad. Detta är en vigtig punkt
i Förförings lärin, som Nådatsjungen
vill hvarja öfver. Ty Nådatsjungen hyser
ännu fiendskap till Gud, och tror äthå
att han är försonad med Gud. af brist
på självkännedom menar han sig vara
Guds bästa vän; och är Guds argaste fiende.
Guds oråde fäde: "Vi hafve och kuder nemli-
gen Gud, men Kristus fäde: I ären af den
fädr en djefvulern

[illegible]

1331. Förföringens hemlighet består alltså den
i, att förföraren icke nämner Förföras
hjärtats djupa. Djefunden är jelf on batten
lös hora. Han kan således icke blifva mor
(Födare). Det nöder alltså till norans Förföras
de Mater, att han vilse vill hafva eller på
barn: "han vill icke blifva mor". Han vill
ändast tillfrids ställa sitt omätkeliga begär
efters jinfelig njutning. Som nu djefunden
jelf är barnlös på nämnen kan icke
Förföras hjertats hemlighet, kan föreföl
der sig, att Guds ära fördras, att alla morde
na, alla tyngvar och kranar, alla kranar
bort ifrån förföras huset, och gånas anf
lösa; ty på går det till i flörs verlden. En
häftig hemlighet djefunden har alltså den
föreföringen om Guds oföränteliga
karakter, att han icke kan blottställa
sig för orättvisa. Och på vida de brattstiga
barnen verkligt förverkade sin kanna
rätt, se utenssen om den pånabade, Sane)
på (både rättvisan på hafva sin gång. In
ga "Sympathies", inga Antipathies i
delser, både flörs den hemmeliga Farnen
i rättvisans itafning, på mycket mindre
om Guds höga ära och moralisk rep
tation, icke skulle tillåta kanna, att
enkäms se tyf och kerra på sitt barn.
1332. Men den lifliga bafven blef titet
varad derigenom, att han icke kände
Förföras hjertats hemlighet. Han kan
de endast Guds stränga Rättfärdighet
och Rättvisans fördring, och

Guds barmhärtighet och ändeliga kärlek
kände han icke. Förföringen var
således en flörs hemlighet, "han icke Eng
men lyfter, se", för djefunden alltså
fördring, obegränsad för det djupa
Förföras, och af denna orsak, fördring
af Verldens vise, som mena att Förför
ingen med sig jelf, är det sammar
om förföringen, shed Gud. Verldens vise
tala nog ofta om "människans förföring
med sig jelf; men om förföringen med
Gud tala de icke. (Om människans förföring
med sig jelf se S. 127. 1280) Det går alltså
mycket till för en människa, som har ett djupa
färdet, att blifva förförad med sig jelf, men
för en värtet människa går det icke på
tatt, som Rationalisten, och Rättvisan
föreför sig.
1333. Förföringen mellan Förföras och
barn, inneber, den brattstiga befrielse
ifrån "flörs och straff", det är en befriel
se ifrån det "juridiska och moraliska
ansvaret". Den beräbade är "absolut
et culpaxet pona, inculpabilis, non
vero innoxens". Talefattet "justus de
charatus" innefater nästan för titet, och
talefattet "justificatus" innefater nästan
för mycket. Sedan den beräbade
är "flörsfri" men icke "syndfri", den
innebärende synden (orffonden, frestels
na, begärerna: vilgen, och de andra
tänkarna i förföras) förlätas genom
den clarkiga Engern och bätningen

af Råd och för christi tjänst. Man kan säga
att den beräbade, är på en gång "brattfogad
skuldfri" kan är på en gång "culpatus et
inculpatus; kan är "noxius et innocius.
Efter Rättvisans lag är kan alltid bratt
fog, men efter barmhertigheten lag är
kan skuldfri.

1334. Att vara brattfogad och skuldfri på
samma gång, det är brattfogelse, som för-
nietet ike kan lösa. Till saken må an-
vända hvilken förnietts lag, som bäst
och gatan skall ändå alltid blifva aladt.
Endast den kan lösa gatan, som berärar
hvad det vill säga, att vara brattfogad och
skuldfri. En Egennättsfästighet är den
stränga Rättvisan i förniettet, som fardran
helighet, syndfrihet, och skuld, såsom grund
för Rättfärdigheten, eller skuldfriheten.
Det är juist denna punkten i försonings
läran, som det Naturliga förniettet ike
kan begripa, nemligen tillräckeligh-
eten, (impulsi) kan lyphävas genom
en främmande tjänst. All berädning
på jorden lyphävas, och att det juridiska
ansvar. Man kan ike prätta, att den
beräbade mördaren är beräbad af Gud
så snart kan fått råd af Rättvisan.
Han är en mördare. Åkval, sedan kan
fått råd af Rättvisan. Men försonin-
gen lyphävas, det ike allenast det juridi-
ska, utan äfven det moraliska ansvar.
Den skyldige är skuldfri.

1335. Detta heter det Naturliga förniettet
alldeles för gammalt, inedan det berie-
bas en motfogelse. Men saken ägar
där för gälliga grund, när man be-
tänker, att försonaren tagit på sig
det moraliska ansvar. Men
dieskulen är en märkelig tjänst. Kan
vill vara beris, att den beräbade är
skyldig, och således ike skuldfri. Denna
dieskulens advokat Upprättare
sig ofta uti den tidsordet moder-
tunde, såsom ett trifvel, men vida
är trifligt, att en så stor syndare
kan vara skuldfri. En brattfog-
dighet anses sig till en gafver,
engel, och trifvades såsom en "gammal-
gods talk" genom förniettet eller
förhindet, som ike kan förena
moraliska (lagiska) contra dictum
till enhet i medvetandet. Egennätts-
fästigheten präständer är: "att den som
är brattfogad, hvar kan brattfogad" och kan
ike blifva innocens.

1336. Vidare prästas Egennättsfästighe-
ten genom förniettet, att såsom
brattfogad, är det omöjligt, att bestå
inbli. Den helig och Rättfärdigheten
du måtte således arbeta på din
förbättring och Helgelse: du måtte
bli syndfri, innan du kan väga talke
försonarens beris. Om nu Gud
och visar, att den ängstfylla måtte
nalkas försonarens glädje.

en "batfärdig djefvend" men alldeles icke
färdig en "batfärdig Engel", då fäges Egen
rättfärdigheten genom förnektelse. Frä-
njans tas icke annat några djeflag, men
niskan djefvulka Natus måste försam-
las, innan man kan polka, för-
naren. Om skriften fäges: du är skuld-
fri, fränjans har tilltalt deras syndskuld. På
fäges Egenrättfärdigheten genom förnektelse.
Fränjans man like göra en brattfång
fräldfri, att jag är brattfång det kändes
jag, men att jag är skuldfri, det kändes
jag icke. (Dus fäns triffel, kan icke tro, fäns
kan kan på den hel. Ardes vittnesbörd,
men Natusdjefvend tror på ena på uten
detta vittnesbörd.)

1337. Sans nu djefvulen är en förträfflig
monalift, och skicklig i sin tillika på kan
kan i bibblat. Alla Nationalisternas, att man
niskan kan en fri vilja; ty fäges kan
Ellenärkenligheten eller det Monaliftes
anspråk skulle uphövas, och icke
viljan vare fri. Dakt tas kan icke på
sig det monaliftes anspråk, på hela
grenen af sin färdighet, menten.
eller utpå tas kan på sig ^{anspråk} den djef-
va förnektelse, att kan är ~~hel~~ hel och
hällen profetiska gä. Gornar den fria
viljan kan vilas. Ufria sig själv från
det monaliftes anspråk. Till slut
blifver kan genom sin vilja, slagt på
dygdig och syndfri, att kan icke

behöfver frukta på, anspråk och retagorella
i en annan värld. Kan kan bli färdig
Egen förnarsfärdig, när ~~hatten~~ ^{hatten} på
fräntade i förnektelse: "jag fruktar
för förnarsfärdig" eller färdig förnektelse, när
kan klipp i färdig, och färdig när
lorten: "jag skalk vilja Gud mist på
någon. Att jag kan på den kan kan
utna dygdig". På en färdig vis och
dygdig. Man är det i egen färdig
att blifva färdig. Fränjans är i kan
Egen en förträfflig Monalift färdig
färdigens All kängsketning och efterfärdig
Darna Natus viljan kan kan göra
ett färdig vilas. Kan den ända, att
vara den Natus i andringar.
1338. in förnarsfärdig emellan förnarsfärdig
och kan färdig i ett ända blif, och
färdig vara kännbar. Sämda färdig
angär kjertat; på måste talfärdig:
"jag kändes mitt kjertat förnarsfärdig
verkligens. Nafra sin grund
den uprunda färdig. Man
måste icke blott på, uten kändes
färdig kjertat förnarsfärdig. Den uprunda
kändes är de färdig, eller äfven
göms subjektiva grundar färdig
subjektiva, på känd icke den färdig
att den känd af Monaliftens vilja
uten den färdig, att den känd till det
subjektiva uprunda till det subjektiva
medvetandet. Den uprunda

känslan är den Hel. Anden vittnesbörd,
hvilket den döda Frau Alldels fateras.
Den döda Frau fateras den subjektiva
grundan för sin äfvenstyggelse, och
derföre är den naturlandels lifvett,
något att se ämblick. Den som Alldig
fänt sitt första förpassat, kan inte
vara förvisad derom, att han
är förpassad.

1339. Den kunnbara förpassningen
kallas "Nädmärket", som bevisar uti en
kraftigt rikkommande himmelstje
lup, salig känsla, som kan påstå
ifråga om tinnare, under till tre dagar,
blit efter som den väntar, varit känd
eller väntigt flände under lagen.
Den förpassade af den himmelstje
glädjen blifver hos de känslas
lup objektiverad till en affär-
ding, af Träljarens förpassning, anten-
gen på krossen, eller efter krossen-
delfen, såsom kunnbara påstå
derom, då de sängs en förpassade
af den himmelstje glädjen. Ett
vanligt nädmärket blifver uti en
kraftig känsla, som upmärksam
och skrifvelig glädje, och denna
känsla upmärksam af något
tröskentat Evangelii Ord, som
flyger som en blit till hjerta,

och bli upvande. (Ordet varit känd).
En flyande Ide som blifver realiserad
i hjerta. Men moraliskt blifver
på krossen, men moraliskt blifver
hjerta, blifver på en gång på
krossen, och en himmelstje blifver
mar upvande en feberglädje, som är
kännbar. ("Var inte varit hjerta
brinnande").

1340. Då vi säga, att känslorna
objektiveras till upvande affär-
ningar, (hvilket tillhör Tyfialagen
att förpassade) på krossen vi der
med antyd det här äfvenstyggelse,
att "visningar för blit sina
egna känslor", "Han för Trälja-
ren och himmelstje". Sitt eget
hjerta". Men då Träljaren
har sagt att "Himmelstje är
inväntes i eder", på må tilafusen
bevisa, att himmelstje är
är inväntes i människans, uten
någonstades uten krossen i so-
len. Månen eller sjönnarna.
Tyfialagen har att för utit eller
aktja. Alldes intet de fastiska
rån, som Tyfialagen har att
upvisa rönna Samamblick
animala magnetismen, men
visningar, och drömmar, samt
andra Tyfio-psykiska

Denamen, hvilkas verkliga tillstånd
kan icke hans rekta, men tras ändå i-
ke mer än han vill deraf, derför
att det öfvergår hans förstånd. Män-
gen filosof är så deprimerad, att han
icke tror sina egna känslor, endast
derför, att han icke kan begri-
pa dem. Och ändå påstår han sig
veta mer än andra människor
uti andeliga ting, ehuru han icke
begriper det närgatte af lifvet och
dessa verkningar, som sätta sig för
ögonen. Hanne mycket begriper
filosofen af sina egna ^{hans} drömmar.
Hanne mycket begriper af fargers
glädjen, framtidskan, hatet och an-
dra passioner, hvilkas verk kan han
se hvar dag för sina ögon.

1741. Om Lækanen försäkras honom,
att han har ett sorgsläktet fel i lif-
vet i mjellen i magen, i hjertat:
så tror han det icke, utan låter sig
då på sin tankestrycka, som dock
icke kan frälja honom ifrån
döden. Huru kan han då tro,
huru Psykiologen har att säga ho-
nem, som de fysio-psykiska
fenomenen, som kunna bevisas
med den anatomiska periferen:
vi veta ganska väl, att

filosofen grinar åt allt sådant, som
läkaren måtte antaga för sannt. Och
när vi tala om de psykiska fenome-
nen, som utgöra förhållanden, då gri-
nar filosofen lika illa, som djefven
len grinar, att själva saken, hvil-
ken han icke tror alls vara till, ehuru
han icke kan rekta, att han
måtte ut, från den befatte, när
han frågar, om han får krypa
in i flinakjelleren.

1742. Men vi lemna filosofen
i den objektiva prebulationen,
när det, och gå till Hådernär-
ken, som kunna förnyas, om
den benädda "vakan" ty många
gång känder, att den benädda de flesta
rad eller till och med "förmåga", så
som David, när han gick till Batte-
m. fl. då "hans" djefven
på den "förmåga" (se liknelsen
om den andre andan, som går ut
af människor m.m.) Och går honom
då blind och daf på nytt, så att
han icke ser den fara, han uti
han fräskas. (Se liknelsen om
tjennan, som var skyddig tio tusend
grund): då uphöra Hådernärke-
na, och en dåd tro inträdes, som
förleter sig på det förna,

utan att innehafva en af den dāda
Tron gnärker, det. Han lifver dā uti
den behagliga illusionen, att han än-
nu har det lifvande Tran. Han
skaffar dā ikke med fruktan och
bäfsen, att han må vandra salig.
Kampsen och striden med djefve-
len och verlden uphōr. Han förs-
ner ikke till de Satens anfäktning-
ar, manafres kupper på ofta Ple-
gade. Och huru kann djefvulen
anfäktas en monniskas som tjener
honom med tankar, ord och gö-
ringar? Giff emedan Kampsen
och striden uphōr, uphōr också
kungsen och tansten efter Rättfär-
digheten. Liknördhetar intälla
sig, och alla tecken till en andelig
dād. Dā är det förbi med nåda
märkerna.

1343. En fādān munniska, fann
efter försörjningen, faller ifrån
Nådaflaudet, utan att veta det. J^g
liknast en kona, som efter försör-
ningen med sina föräldrar, blir
fröningens lättsinnig och låter
bränna sina bröst. Föräld-
rarnes åsyn. Huru länge menar
ni skulle denna kona kunna
stå emot frestansens anfall?

Och huru länge menar ni skulle
föräldrarne kunna försäga
ett fādant lifverne? Alldrig, ike
en minut längre, utan antingen
ut ur knutet, eller också ny försäk-
ring, Ny Anger, nya heliga
lasten, nya försäkringar om frid
aktighet, och trofasthet intill fādēn.
Sådan är föräldratjertat, handran
af det försäradde barnet.

1344. I skulle ike den Gudomliga
Nådens och kärlekens försörjning
vara ike stränge, som de fās-
siska föräldrarne. Var fader
att Gud låter ike gästa sig. Men
om den benådade är uti en be-
främig kamp och strid med
frestelsen, dā vte blifva ike
Nådemärken. Sjantat fādēn
ver dā ämt, påtänksatt, och
om att Tran fādēn Nådens
inflå, ja till och med tåpfull
inflå sig, kommer dāte kastat
ett Evangelii and, antingen under
predikan, eller under betraktan
det af Guds and, eller af nåden
händelse, det flyger som en
blott till hjertat, och uplyfvas
de förna himmelska kunnor-
na, och hjertat inträder åter

det saliga lugn, som medvetandet af Guds nåde och den samma Samvets frihed medfår.

1745. Därför är icke en Christen alltid tro sina egna känslor, medan känslorna kunna vara falska, om de icke åfröensflämnas med det skrifna ordet, och därför är det nödvändigt, att jämföra sina "Apsarenheter" med Guds ord, d. v. s. med deras känslor, som förutsetts den heliga skrift, hvilka "inpiration" är gatt utom allfäga. När en Christen Apsarenheter åfröensflämnas med Petri, Pauli och andra sanna Christna Apsarenheter, då förstår han huru vara falska på sitt nådastånd.

1746. I samma åsynblik, som förutsetts för, upträdde, med-lem förutsetts och det förutsetts de barnet. Det förutsetts, ber-rett kännes sig saligt, uti vips-heten (Tran), att bräva återum uti förutsetts bjertat, förutsetts och förutsetts. Den förut-

rande känner sig salig, då han på-trycka ett förutsetts berer till sitt hjerta. Men en förutsetts, som grunder sig på psykiskt och mora-liskt frändskap, är någonting helt annat än en förutsetts inför, rätt mellan tvänne förutsetts part. Men ett en tredje part eller do-maren utträdde som medlare, uti en förutsetts jundisk akt, (actus pönensis) är ingen närmare psykiskt frändskap; ty man kan säga, att förutsetts berer berer, när förutsetts och berer, eller förutsetts uti om arpet. Ut i den förutsetts lade actus pönensis, är brattling-ger visserligen anklagad på ett bratt, men icke annat do-maren personligen, utan om-lagen, (Se Bructus Compendium). Därför är icke brattlingens talen, eller traden, eller närmaste frän-de, utan förutsetts i samma för-utsetts till den anklagade, som Filosofen till en gånrike. Han kan således ingenting att skaffa med hela förutsetts, utan därför kan att förutsetts efter lag, som är då förutsetts bjertat, förutsetts

för fullt af kärleks och Råd? Finns
 icke. endast Rättvisan, som icke vet
 af någon smärta lag är den sträp-
 fande och belånadskärl efter kärleken
 1847. Medlemmen är icke heller närmare
 värd med brattslungen utan endast
 med damanen. Visserligen prissas
 den kärlets, som uppräpar sig för
 en affekt; men här blir frågan
 just om förnärheten är affekt?
 Det står i Johannis 1. Cap. att genom
 honom är allting gjort, således är
 af den Munniskan sparat genom
 honom: han har fått lifvet af ho-
 nom. Men är den affekt, som gaf
 oss lifvet? litet väl betänket, så
 laren i Actus ponens, som en affekt?
 som af en amatörnad kärlek till
 brattslungen uppräpar sig för ho-
 nom. Är detta nu något förhållande
 det emellan speglaren och brattslun-
 gen? Vi tro det icke.

1344. litka på betraktas förälskan eni
actus forensis på en ^{inför} "pross non la-
fa" Om Fadren ^{inför} drages åsikter inte är
en pross lefa inte heller Sonen, ty
ken är det då egentligen, som Pross

försonas? Eller ännu vi antaga den rationalis-
 tiska fästningen, att det är blott människans, som
 skall försonas med Gud: hvilken är det då
 af de Tre Personerna, som samt var begärd
 icke? Hvilken af de Tre skall människans
 be om förlätnelse? af Matth. 12: 32. synes
 det, att människans kan fynda orsak
 alla Tre Personerna separat, men
 är nu förhållandet mellan de Tre Per-
 sonerna sådant, att den som fynden
 mot En, har dermed icke förlämnat
 de öfriga? Uti vanliga menliga för-
 hållanden är det så, att alla när, före
 nåde fläktningar, se sig förlämnade,
 om enbart en medlem af Familjen för-
 lämnas. Således är hela familjen
vars lösa. Och manne icke enligt fem
 ma analogi, hela Treningstiden vara
 en vars lösa? Detta förhållande
 var kanske icke så tydligt för Refor-
 mationens uppkomst, när fadren
 allena betraktades som en vars lösa,
 som hanne skulle försonas
 med människans. hithör frukt-
 mycket för Guds vrede, men det
 var egentligast fadrens vrede, som
 han förstod.

1349. Det synes tydligt af alle men-
ska förhållanden, att actus foren-
dagar inte att göra Förbifaringen
klar och begriplig; Förbifaringen
är inte en juridisk akt, utan en